

N:o 189.

Kungl. Maj:ts nådiga proposition till Riksdagen med förslag till ändrad lydelse af 7, 23 och 38 §§ i förordningen angående stämpelafgiften den 18 september 1908; gifven Stockholms slott den 15 april 1910.

Under återopande af härvid fogade utdrag af statsrådsprotokollet öfver finansärenden för denna dag, vill Kungl. Maj:t härmed föreslå Riksdagen att från och med dag, som Kungl. Maj:t bestämmer, nedannämnda paragrafer i förordningen angående stämpelafgiften den 18 september 1908 må erhålla följande ändrade lydelse:

7 §.

Från stämpelafgift enligt denna art. är kronan befriad.

Dessutom äro från stämpelafgift enligt denna art., med undantag af den särskilda stämpeln å protokoll angående bevakning vid domstol af testamente, befriade

sjukvårdsinrättningar, allmänna;
skogsvårdsstyrelser;

Frihet från stämpel enligt denna art. äger jämväl rum

i ärenden, som afses i lagen rörande afgäld från afsöndrad lägenhet eller i lagen angående aflösning af sådan afgäld; i ärenden, som anhängiggjorts hos justitiekanslärämvetet eller Riksdagens justitieombuds-

man; så ock i mål och ärenden, som anhängiggjorts hos konsulardomare eller konsularrätt enligt lagen om konsularjurisdiktion den 5 juni 1909.

I mål, afseende värnpliktigs besvär öfver beslut, hvarigenom böter blifvit honom enligt värnpliktslagen ådömda, må frihet från stämpel äga rum, därest den klagande vinner befrielse från eller nedsättning i bötesbeloppet.

Konungen äger bevilja utländska ångfärjor, hvilka förmedla trafiken mellan Danmark eller Tyskland, å ena, samt Sverige, å andra sidan, äfvensom i samband med färjetrafiken stående utländska fartyg, frihet från stämpel å tullpass, därest motsvarande förmån lämnas dylika svenska staten tillhöriga ångfärjor och fartyg i vederbörande utländska hamnar.

23 §.

Från stämpelafgift enligt denna art. är kronan befriad.

Frihet från stämpel enligt denna art. äger jämväl rum för handlingar, hvilka enligt lagen om konsularjurisdiktion den 5 juni 1909 ingifvas till konsulardomare eller konsularrätt.

38 §.

Ansvarighet därför, att expedition i vederbörlig ordning förses med stämpel, åligger vid statsdepartementen och hofexpeditionen den tjänsteman, till hvilkens tjänstebefattning hörer att hålla expeditionen vederbörande till handa, samt vid öfriga myndigheter den tjänsteman, som för expeditionen ansvarar; dock att, där annan tjänsteman vederbörligen förordnats att stämpelbeläggningsen verkställa, ansvarigheten åligger denne.

Till kontroll därå, att fullmakt, konstitutorial eller annan handling, som grundlägger rätt att uppbära aflöning, blifvit behörigen stämpelbelagd, skall vid hvarje årsredogörelse öfver utbetalta aflöningsmedel redogöraren foga särskild förklaring af innehåll, att en hvar af de i redogörelsen upptagna löntagare, som under året tillträdtt tjänst eller sådan löneförhöjning, som påkallat utgörande af stämpelafgift, för redogöraren uppvisat den handling, på grund af hvilken aflöning blifvit till honom utbetald, samt att den företedda handlingen därvid befunnits vara belagd med stämpel till behörigt belopp. Har under året icke förekommit sådan förändring i afseende å den i redogörelsen upptagna personalens aflöning, som påkallat utgörande af stämpelafgift, skall detta förhållande i redogörelsen särskildt anmärkas.

De till ärendet hörande handlingar skola tillhandahållas Riksdagens vederbörande utskott; och Kungl. Maj:t förblifver Riksdagen med all kungl. nåd och ynnest städse välbevågen.

Under Hans Maj:ts
Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Carl Swartz.

*Utdrag af protokollet öfver finansärenden, hållet inför Hans
Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å
Stockholms slott den 15 april 1910.*

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern LINDMAN,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena grefve TAUBE,
Statsråden: PETERSSON.
 HEDERSTIERNA.
 SWARTZ,
 grefve HAMILTON,
 grefve EHRENSVÄRD,
 MALM,
 LINDSTRÖM,
 NYLANDER,
 VON SYDOW.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Swartz anförde i underdånighet:

Då, förutom de ändringar i förordningen angående stämpelafgiften den 18 september 1908, hvarom nådig proposition den 14 sistlidne januari aflåtits till Riksdagen, vissa andra ändringar i samma förordning befunnits önskvärda, anhåller jag nu att få underställa frågan härom Kungl. Maj:ts pröfning.

I en den 22 januari 1909 till finansdepartementet ingifven underdånig skrifvelse har 1908 års möte mellan skogsvårdsstyrelserna fram-

hållit, hurusom under den tid skogsvårdsstyrelserna verkat det visat sig, att de myndigheter, hos hvilka styrelserna utlöst expeditioner, på olika sätt behandlat styrelserna, i det hos somliga af dessa myndigheter skogsvårdsstyrelserna nödgats gälda såväl lösen som stämpelafgift, under det hos andra expeditionerna erhållits kostnadsfritt. Mötet hyste den uppfattningen, att skogsvårdsstyrelserna vore att betrakta som offentliga ämbetsmyndigheter och följaktligen borde erhålla expeditioner kostnadsfritt, och hemställde på grund häraf i underdånighet, att Kungl. Maj:t ville utfärda bestämmelse därom, att skogsvårdsstyrelserna i riket skulle erhålla erforderliga expeditioner hos offentliga myndigheter kostnadsfritt.

I afgifvet utlåtande har domänstyrelsen, i hvad framställningen afser befrielse från erläggande af stämpelafgifter, erinrat hurusom enligt lagen angående vård af enskildas skogar samt förordningen angående skogsvårdsstyrelser den 24 juli 1903 sådan styrelses medlemmar skola utses, ordföranden af Kungl. Maj:t, en af vederbörande landsting och en af hushållningssällskapets förvaltningsutskott. Styrelsen, som hade att ställa sig till efterrättelse af Kungl. Maj:t fastställt reglemente, ägde beifra öfverträdelse af nämnda lag, och deras tjänstemän vore berättigade att med beslag belägga virke, som skulle anses förbrutet, hvarjämte styrelsen hade att förvalta och på föreskrifvet sätt redovisa medel, som efter Kungl. Maj:ts bestämmande ställdes till dess förfogande. Styrelsen ägde således en i viss mån officiell karaktär, och goda skäl syntes alltså tala för att densamma och dess tjänstemän i likhet med t. ex. länens hushållningssällskap, pensionsinrättningar m. fl. befriades från stämpelafgifter.

Statskontoret, som jämväl öfver framställningen afgifvit utlåtande, har uti nu ifrågakomna afseende påpekat, att skogsvårdsstyrelserna enligt nådigt beslut den 22 juni 1904 erhållit rätt att för postförsändelser i tjänsteärenden begagna tjänstefrimärken och tjänstebrefkort, samt att därvid tillika förklarats, att belöpande postafgifter för försändelserna skulle gäldas af allmänna medel. I berörda hänseende hade således nämnda styrelser bekommit enahanda förmån, som tillkomme statens myndigheter, och ansåge sig statskontoret i likhet med domänstyrelsen hafva skäl tillstyrka, att skogsvårdsstyrelserna i afseende å frihet från stämpelafgift likställdes med de offentliga myndigheter, hvilka jämlikt 7 § i stämpelförordningen vore befriade från stämpelafgift med undantag af den särskilda stämpeln å protokoll angående bevakning vid domstol af testamente.

Jag ansluter mig obetingadt till den mening, som sålunda uttalats af ämbetsverken, och anser alltså skogsvårdsstyrelser böra upptagas bland de myndigheter, hvilka enligt nyssberörda paragraf i stämpelförordningen äro, med nämndt undantag, befriade från stämpelafgift enligt I art.

Vid utföningen af den konsularjurisdiktion, som på grund af traktat eller sedvänja tillkommer Sverige i vissa icke kristna länder, skall, enligt lagen om konsularjurisdiktion den 5 juni 1909, såvidt förhållandena å orten medgifva samt ej annat enligt nämnda lag eller eljest är stadgad, svensk lag tillämpas. Detta torde innebära, att äfven förordningen angående stämpelafgiften borde vid berörda jurisdiktion i tillämpliga delar lända till efterrättelse, hvilket skulle få betydelse särskildt i fråga om utlösande af protokoll, fördt hos konsulardomaren eller konsularrätten, samt med afseende å de i 12 § af nämnda lag omförmälda ärenden rörande uppteckning och vård af dödsbo, bevakning af testamente, äktenskapsförord m. m.

Emellertid lärer, då berörda lag om konsularjurisdiktion kom till stånd, någon afsikt att därigenom göra de denna jurisdiktion underkastade personer skattskyldiga till svenska staten knappast hafva ingått bland de syftemål, man med lagen ville vinna. Af lagens 62 § framgår, att stadgad expeditionslösen skall till konsulardomaren gäldas; och i nådig kungörelse den 23 december 1909 är förordnad, att konsulardomare och konsularrätt skola i fråga om expeditionslösen hänföras till den första af de i 1 § af förnyade nådiga förordningen angående expeditionslösen den 7 december 1883 upptagna afdelningar. Men att af ifrågavarande, konsularjurisdiktionen underkastade personer i aflägsna länder uttaga stämpelskatt till svenska staten, synes så mycket mindre böra ifrågakomma, som hvarken konsulardomare eller ledamot af konsularrätt i sådan egenskap åtnjuter någon aflöning af staten.

Härtill kommer, att stämpelförordningens tillämpning uti ifrågavarande afseende skulle möta stora praktiska svårigheter i fråga om stämpelafgiftens redovisning och tillsynen öfver dess utgörande, beträffande föreskrifna inventeringar, ställandet af säkerhet för stämpeluppbörden m. m. Dessa svårigheter, för hvilka jag ej torde behöfva i detalj redogöra, skulle utan tvifvel komma att stå i oskäligt förhållande till beloppet af den stämpeluppbörd, som kunde beräknas inflyta.

På grund af hvad sålunda anförts och med erinran tillika, att i 1886 års kommittébetänkande rörande svensk och norsk konsularjuris-

diktion föreslagits, att alla handlingar hos konsulardomare eller konsularrätt skulle vara från stämpelpapper fria, får jag hemställa, att föreskrift må meddelas därom, att såväl de af konsularrätt och konsulardomare utfärdade expeditioner, som ock till samma myndigheter ingifna handlingar skola vara fria från stämpel; och torde bestämmelser härom böra intagas i 7 och 23 §§ af förordningen om stämpelafgiften.

I en från landtförsvarsdepartementet till finansdepartementet öfverlämnad promemoria har framhållits, hurusom Kungl. Maj:ts utslag på besvär af värnpliktig, som af vederbörande länsstyrelse blifvit ådömd böter för utevaro från inskrifning eller mönstring eller underlåtenhet att fullgöra föreskrifven anmälningsskyldighet (om flyttning etc.), syntes enligt bestämmelserna i gällande stämpelförordning böra förses med stämpel till belopp af minst 20 kronor; och jämlikt § 10 af nådiga förordningen angående expeditionslösen den 7 december 1883 vore klaganden skyldig utlösa dylikt utslag. I ett besvärsmål angående böter för exempelvis utevaro från mönstring, för hvilken förseelse bötesbeloppet utgjorde 5 kronor, vore klaganden alltså skyldig erlägga 20 kronor för utlösen af Kungl. Maj:ts utslag. För att undvika detta missförhållande hade Kungl. Maj:ts beslut i dylika besvärsmål, så länge desamma föredragits i konselj, ej expedierats genom utslag utan medelst nådigt bref eller ämbetsbref. Nu hade emellertid ifrågasatts, huruvida sådan ändring i gällande stämpelförordning icke lämpligen borde vidtagas, att utslag i omförmälda besvärsmål blefve stämpelfria.

Statskontoret, som hörts öfver detta förslag, har i utlåtande den 7 innevarande april såsom sin mening uttalat, att det syntes vara med billighet öfverensstämmande, att i mål af angifna beskaffenhet stämpelfrihet ägde rum, för den händelse att besvärerna visat sig befogade. Väl torde det — anför statskontoret vidare — gifvas åtskilliga andra fall, då af liknaude skäl frihet från erläggande af stämpelafgift borde äga rum; men, för den händelse Kungl. Maj:t skulle finna nu föreliggande fråga böra blifva föremål för särskild pröfning, hade statskontoret för sin del intet att erinra mot införande i gällande stämpelförordning af föreskrift därom, att i mål, afseende värnpliktiges besvär öfver beslut, hvarigenom böter blifvit honom enligt värnpliktslagen påförda, frihet från stämpel finge äga rum, därest den klagande vunne befrielse från eller nedsättning i bötesbeloppet.

Då regeringsrättens beslut i sådana besvärsmål, hvarom nu är fråga, expedieras genom utslag, som klaganden är skyldig utlösa, kan värnpliktig, som önskar draga länsstyrelses beslut, hvarigenom han bötfällts för förseelse mot värnpliktslagen, under Kungl. Maj:ts pröfning, numera icke undgå att med 20 kronor eller därutöfver erlægga stämpelafgift för regeringsrättens utslag. Detta innebär påtagligen, helst i betraktande af de låga bötesbelopp besvären i de flesta fall gälla, en obillighet i det fall, att genom besvären ändring vinnas i det öfverklagade beslutet; och lika med statskontoret anser jag det därför vara önskligt, att i sådant fall frihet från stämpelafgift må äga rum, hvar emot knappast giltiga skäl för stämpelfrihet torde föreligga, i händelse vid besvärens pröfning den begångna förseelsen befinnes hafva rättvisligen betingat det ädömda bötesstraffet.

Måhända kan det, såsom statskontoret framhållit, befinnas rättvist, att äfven i andra fall af liknande art sådan stämpelfrihet, som nu ifrågasatts, må äga rum; och jag har också låtit föranstalta om en utredning i dylikt afseende. Men då resultatet af denna utredning ännu ej föreligga, och jag anser frågan just i hvad den angår värnpliktslagens tillämpning hafva den betydelse, att dess lösning icke bör lämpligen anstå till nästa år, hemställer jag att Kungl. Maj:t nu måtte föreslå Riksdagen, att i 7 § af förordningen angående stämpelafgiften måtte intagas en bestämmelse i det af statskontoret föreslagna syfte.

I artikel 10 af det mellan Sverige och Tyska riket den 15 november 1907 träffade aftal angående upprättande af en ångfärjeförbindelse mellan Trelleborg och Sassnitz bestämmes, att båda ländernas regeringar tillförsäkra hvarandra ömsesidigt befrielse från erläggande af hamnafgifter i Trelleborg och Sassnitz för de i denna trafik insatta ångfärjor såväl som för de i samband med färjetrafiken stående fartyg.

I underdånig skrifvelse den 14 juni 1909 anhöll järnvägsstyrelsen, då af ofvanberörda öfverenskommelse icke syntes framgå, att de preussiska ångfärjorna skulle vara befriade från erläggande af lotspenningar samt fyr- och båkafgifter i Trelleborg, att Kungl. Maj:t måtte meddela nådig föreskrift, huru i sådant afseende skulle förfaras, hvarjämte järnvägsstyrelsen tillika hemställde om förordnande därom, att frihet från erläggande af stämpelafgift å tullpass i svenska hamnar lämnades såväl ifrågavarande ångfärjor som dem, hvilka förmedlade trafiken mellan Sverige och Danmark, detta likväl under förutsättning att motsvarande

förmån lämnades svenska statens ångfärjor i vederbörande utländska hamnar. I anledning af denna framställning har Kungl. Maj:t den 2 juli 1909, på föredragning af chefen för sjöförvarsdepartementet, funnit godt förordna, att de preussiska ångfärjor, som uppehålla förbindelse mellan Trelleborg och Sassnitz, skola vara befriade från skyldighet att anlita kronolots samt från erläggande af fyr- och båkafgift. Genom nådigt beslut den 30 i samma månad har Kungl. Maj:t vidare, i anledning af därom gjord framställning, funnit godt förklara, att berörda tyska ångfärjor äfvensom i samband med färjetrafiken stående tyska fartyg skola vara befriade från erläggande af lastpenningar och tonafgift till sjömanshus.

I det utlåtande, som öfver sistberörda framställning afgafs af kommerskollegium och generaltullstyrelsen gemensamt, framhöllo dessa ämbetsverk, att enligt lämnad upplysning art. 10 uti ifrågavarande aftal från tysk sida tillämpades på sådant sätt, att de svenska ångfärjorna befriades från alla afgifter i Sassnitz. Ämbetsverken tillstyrkte på grund häraf, att ifrågavarande tyska fartyg befriades, förutom från lastpenningar och tonafgift, jämväl från stämpelafgift för tullpass, allt under förutsättning af ömsesidighet, samt anförde vidare att, om befrielsen komme att omfatta jämväl nämnda stämpelafgift, befrielse i sådant afseende borde tillgodokomma äfven de danska ångfärjor, som förmedlade trafiken mellan Malmö och Köpenhamn samt mellan Hälsingborg och Hälsingör.

Statskontoret, hvars yttrande i ärendet jämväl inforrats, har i afgifvet utlåtande förklarat sig icke hafva något i sak att erinra mot den ifrågasatta befrielsen från erläggande af stämpelafgift för tullpass.

Med hänsyn till den tolkning, som från tysk sida gjorts gällande angående innebörden af art. 10 i förenämnda öfverenskommelse, torde någon stämpelafgift för tullpass för de tyska ångfärjorna och i samband med färjetrafiken stående fartyg icke böra ifrågakomma, hvarjämte jag lika med ämbetsverken håller före, att dylik befrielse jämväl bör tillkomma omförmälda danska ångfärjor. Då befrielse i berörda afseende emellertid naturligtvis bör beviljas endast under förutsättning, att enahanda förmån lämnas de svenska ångfärjorna i vederbörande utländska hamnar, har jag ansett lämpligast, att i stämpelförordningens 7 § införes stadgande om rätt för Kungl. Maj:t att under nämnda förutsättning meddela den befrielse, hvarom nu är fråga.

Riksdagens år 1908 församlade revisorer anförde i sin berättelse angående verkställd granskning af statsverkets jämte därtill hörande fonders tillstånd, styrelse och förvaltning under år 1907, bland annat:

»I förordningen angående stämpelafgiften den 18 september 1908 är, i likhet med hvad som finnes intaget i föregående förordning angående samma ämne, stadgadt, bland annat, att »fullmakt å ämbete och tjänst» skall, med vissa uppgifna undantag, »föreses för den, som första gången undfått befordran till ämbete eller tjänst med ordinarie lön, med stämpel till belopp af 3 kronor för hvarje fulla 100 kronor af lönen, men för den, som erhållit befordran, som medför högre lön, till belopp af 3 kronor för hvarje fulla 100 kronor af skillnaden mellan den stämpelafgift underkastade lön, löntagaren näst förut innehaft, och den, som erhålles; dock att stämpel för fullmakt å ämbete eller tjänst, som icke medför rätt till tjänstgöringspenningar, beräknas för endast två tredjedelar af lönen. Vid löneförhöjning i följd af ålderstillägg, därmed jämförlig uppflyttning från lägre till högre lönegrad eller lönereglering utgöres stämpel med 3 kronor för hvarje fulla 100 kronor af skillnaden mellan den stämpelafgift underkastade lön, löntagaren näst förut innehaft, och den, som erhålles». Härjämte stadgas i samma förordning, att protokoll, hvarigenom ämbete eller tjänst tillsättes, är beträffande stämpelbeläggning lika med fullmakt.

Det sätt, på hvilket stämpelbeläggningsen enligt anförda bestämmelser skall utföras, eller den ursprungliga utnämningshandlingens förseende med stämpel ej blott vid första befordran till ämbete och tjänst utan äfven sedermera vid löneförhöjning i följd af ålderstillägg, uppflyttning från lägre till högre lönegrad eller lönereglering, synes icke innebära tillfyllestgörande kontroll öfver att stämpelbeläggningsen i föreskrifven ordning äger rum, då det i dessa fall lär ankomma på den, som är skyldig utgöra stämpelafgift, att själf ombestyrta vederbörande handlings förseende med stämpel. På grund häraf och med hänsyn till de omfattande löneregleringar, som under revisionsåret trädt i kraft och alltjämt torde komma att åvägabringas, hafva revisorerna velat framhålla vikten däraf, att bestämmelser utfärdas till vinnande af skärpt kontroll öfver att föreskrifven afgift för stämpel i angifna fall kommer statsverket till godo.»

Med anledning af hvad revisorerna sålunda anført erinrade statskontoret i utlåtande den 24 december 1908 till en början därom, att såväl i då gällande förordning af den 2 juni 1899 angående stämpelafgiften (4 § 4 mom.) som i förordningen af den 18 september 1908

angående stämpelafgiften (5 §), hvilken med 1909 års ingång trädte i kraft, finnes stadgad, att ämbets- eller tjänsteman ej finge tillgodonjuta honom tillagd lön eller förhöjning däri, innan han hos den myndighet, där han ägde uppbära lönen, uppvisat fullmakten, behörigen försedd med stämpel.

Uti nu anförda bestämmelse låge otvifvelaktigt — anförde ämbetsverket vidare — den kraftigast verkande påföljd, som kunde stadgas till förekommande af underlåtenhet i fråga om stämpelbeläggning af fullmakt å ämbete eller tjänst och därmed jämförlig handling.

Det gällde alltså endast att söka komplettera nu åberopade stadgande i stämpelförordningen med en bestämmelse om skyldighet för viss myndighet att öfvervaka, det samma stadgande jämväl efterlefdes i hvarje särskildt fall.

Statskontoret föreställde sig, att ett sådant öfvervakande lämpligast borde öfverlämnas åt den granskande myndighet, till hvilken redogörelse för utbetalta aflöningsmedel författningsenligt skulle ingå, och att därför en allmän föreskrift borde utfärdas därom, att vid hvarje årsredogörelse för utbetalta aflöningsmedel redogöraren skulle foga särskild förklaring af innehåll, att enhvar af de i redogörelsen upptagna löntagare, som under året tillträdte tjänst eller kommit i åtnjutande af högre aflöning än han förut ägt uppbära, för redogöraren uppvisat fullmakt, konstitutorial eller annan handling, på grund af hvilken lön blifvit till honom utbetald, samt att den företedda handlingen därvid befunnits vara belagd med stämpel till behörigt belopp.

På grund af revisorernas förenämnda framställning och med afseende å hvad statskontoret i ämnet anført, har Riksdagen i underdånig skrifvelse den 25 maj 1909, då anledning finnes att antaga, att ifrågasvarande stämpelafgift i många fall icke, såsom vederbort, erlagts, samt kontrollen öfver stämpeluppbörden i detta afseende alltså icke kunde anses nöjaktigt ordnad, anhållit, att Kungl. Maj:ttäcktes låta verkställa utredning, huruvida icke — i syfte att åstadkomma skärpt kontroll öfver efterlefnaden af stadgandet angående stämpel å fullmakt å ämbete eller tjänst i gällande stämpelförordning — nämnda stadgande lämpligen kunde fullständigas med en bestämmelse om skyldighet för vederbörande myndighet att öfvervaka, att stadgandet jämväl i hvarje särskildt fall efterlefdes, samt därefter för Riksdagen framlägga det förslag, hvartill utredningen kunde föranleda.

Öfver denna Riksdagens framställning har statskontoret den 18 november 1909 afgifvit infordradt utlåtande och därvid, under åbe-

ropande af sitt förenämnda underdåniga yttrande den 24 december 1908, hemställt, att i stämpelförordningen under »V Art. Om tillsyn å stämpelafgiftens utgörande» måtte införas en ny paragraf eller ock ett nytt stycke under 38 § af följande innehåll:

»Till kontroll därå, att fullmakt, konstitutorial eller annan handling, som grundlägger rätt att uppbära aflöning, blifvit behörigen stämpelbelagd, skall vid hvarje årsredogörelse öfver utbetalta aflöningsmedel redogöraren foga särskild förklaring af innehåll, att en hvar af de i redogörelsen upptagna löntagare, som under året tillträdt tjänst eller kommit i åtnjutande af högre aflöning än han förut ägt uppbära, för redogöraren uppvisat den handling, på grund af hvilken aflöning blifvit till honom utbetald, samt att den företedda handlingen därvid befunnits vara belagd med stämpel till behörigt belopp. Har under året icke förekommit sådan förändring i afseende å den i redogörelsen upptagna personalens aflöning, som, till styrkande af skedd stämpelbeläggning, påkallat företeende af handling af omförmäldt slag, skall detta förhållande i redogörelsen särskildt anmärkas.»

Såsom statskontoret framhållit, finnes redan i gällande förordning angående stämpelafgiften meddelad en bestämmelse, hvars syfte är att uti ifrågavarande afseende tjäna till kontroll öfver stämpeluppbörden, nämligen den i 5 § gifna föreskriften, att ämbets- eller tjänsteman ej må tillgodonjuta honom tillagd lön eller förhöjning däri, innan han hos den myndighet, där han äger uppbära lönen, uppvisat fullmakten, behörigen försedd med stämpel. Det i Riksdagens skrifvelse åsyftade målet läser också vinnas, i fall man erhåller garanti för att nyssnämnda bestämmelse i 5 § ej i något fall förbises, och detta torde säkrast ägarum genom att tillsyn i sådant hänseende utöfvas af *annan* myndighet än den, där aflöningen uppbäres. Då denna tillsyn lämpligen torde kunna verkställas af den myndighet, som har att granska redogörelsen öfver de utbetalta aflöningsmedlen, har jag ej något att erinra mot innehållet i statskontorets förslag, hvori jag endast låtit vidtaga dels en förtydligande ändring och dels en på sammanhanget ej inverkan förmell förenkling; och synes den nya bestämmelsen kunna lämpligen intagas såsom ett nytt stycke under 38 § i stämpelförordningen.

Sedan departementschefen härefter uppläst ett i enlighet med af honom sålunda uttalade åsikter affattadt förslag till ändrad lydelse af 7, 23 och 38 §§ i förordningen angående stämpelafgiften, hemställde departementschefen, att Kungl. Maj:t måtte i nådig proposition föreslå Riksdagen att antaga samma förslag.

Hvad föredragande departementschefen sålunda hemställt, däri statsrådets öfriga ledamöter instämde, behagade Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten bifalla; och skulle nådig proposition till Riksdagen aflåtas af den lydelse bilagan litt. — vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:
Axel Alexanderson.
